

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Microsynodvs Norinbergen.

Mosham, Ruprecht von

[Köln]

VD16 M 6434

Considerationes Et Axiomata ... Primvm, ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-36760

CONSIDERA

TIONES ET AXIOMATA

ueluti antitheses seu contrapositiones quædam, q̄ quemadmodū pœnitentiā non debet separari à remissione peccatorum, uerbum & charitas à fide, crux ab euangelio, sic etiam nec lex indiscriminatim debet separari à iustificatione; contra Martini Lutheri cōclusiones, q̄ doctrina legis ad docendam pœnitentiā sit in ecclesia necessaria, contra Antinomos quosdam per Rudbertum à Mossham Doctorem, Decanum Patauicē.

sacrae Regiæ maiestatis consiliarium,
Die XXI. Iulij, Anno M. D. XXXIX.
Patauiæ ex libris Monarchiæ & Palingenesiæ fidei desumpta, deinde Coloniae Agrippinæ correctæ & emendata XXV. Maij,

1540.

PRIMUM, *Mirum est, q̄ Martinus Luth. ausus est scribere cōtra Antinomos, cum ipse sit & uoluntate & maxime scilicet legis oppugnator, & omnium Antinomorum, nostro seculo, autor & magister.*

Secundo, Impium est legem ab euangelio & a iustificatione promiscue separare, cum euangelium & iustificatio, nihil aliud sit, quàm lex completa, & per

AXIOMATA CONTRA

spiritum Christi complenda. Hinc quemadmodum fides uiua & iustificans, est inseparabilis à uerbo, charitate & obedientia, remissio peccatorum à poenitentia: sic etiam lex inseparabilis est à iustificatione. Nam fides & lex totam doctrinam Christi in se claudit atque complectitur. Doctrina autem Christi tota nihil aliud docet, nisi fidem & legem fidei, poenitentiam & remissionem peccatorum. Quae summa euangelij capita cum uerbu dei sint, & lex uerbi, fidei & charitatis: sine lege autem uerbum, fides & charitas, apprehendi, disci & doceri non possunt, consequitur legem indifferenter à iustificatione separari non debere, neque posse. Nam legem euangelij à uerbo, fide & charitate seungere, est regulam atque normam discendi uerbi, fidei & charitatis diuinae, tollere, & à cognitione dei & sui ipsius abducere. Nam per uerbum, fidem & charitatem dei, tanquam per patrem, filium & spiritum sanctum, ducimur in cognitionem nostri & diuinae bonitatis atque clemetiae. Quin potius unum corpus spirituale & unus spiritus cum Christo efficimur.

Vt ergo non debet neque pater à filio, neque filius à patre, neque spiritus sanctus ab utroque separari: sic etiam non debet lex, quae est uerbum dei, & norma apprehendendi uerbi, à fide uel à iustificatione seungi:

AXIOMATA CONTRA

quod hoc est deum à deo separare, et uerbum à uerbo
& fidem à fide seiungere & tollere.

Pœnitētia à remissiōe peccatorum separari non
potest quoad sumus in hoc corpore, propterea quod crucis
Christi semper est portanda et baiulāda, quæ ab eo
angelico separari non potest, neque debet.

Et quemadmodum lapsus nostri quotidianus, &
quodammodo momentanei sunt, ita etiam pœnitentia
quotidiana, & quodammodo momentanea esse debet
ut tandem in morte, fides uictoria nostra per Chri-
stum Iesum uincat atque triumphet.

Et quemadmodum corpus à spiritu nisi per
mortem separari non potest, ita nec pœnitentia à remissiōe
peccatorum seiungi debet.

Hæc autem pœnitentia discitur & habetur ex
lege, per quam est cognitio peccati, igitur lex à iustifi-
catione usque in mortem, tanquam exercitium discen-
dæ & retinendæ fidei & spiritus Christi, nunquam
est separanda.

Martinus autem falso dicit, Quantum cælum
terra distat, tantum debet lex à iustificatione sepa-
rari: & nihil docendū, dicendū, cogitandū in re iusti-
ficationis, nisi solum uerbū gratiæ in Christo exhibitæ.

Hic dupliciter male dicit Martinus. Primo,

ANTINOMICAS CONCLV.

separat legem à iustificatione, quod fieri non potest nec debet, ut iam dictum est.

Secundo, q̄ à uerbo gratiæ excludit comminationem, pœnitentiã, crucem & obedientiã, præsertim cū uerbū gratiæ totū euangeliū complectatur. Euangelium aut̄ perpetuo prædicat pœnitentiã & remissionem peccatorum, charitatem & obedientiam usque in mortem exercendam.

Nec repugnat q̄ Martinus inquit: Nihil docendum, dicendum, cogitandum in re iustificationis, nisi solum uerbum gratiæ in Christo exhibita.

Nam lex uerbū gratiæ est, in qua uolūtas dei nobis aperitur. Magnæ aut̄ gratiæ & diuinæ clemētiæ est scire uoluntatem dei, sine qua nemo saluari potest. Præterea euāgelii nō solū prædicat gratiã, sed etiã iram dei, & eam quidē seuerã, & semper extimescendam: promittēs omnibus credentibus & pœnitētibus remissionē peccatorum & uitã æternã. Non minus interim cōminans omnibus incredulis & pœnitentiã contemnentibus & negligentibus supplicium, pœnam æternam & infernum. Hinc deus credi debet non minus iustus, quàm misericors: & fides apprehendere debet non minus comminationes suppliciorum, quàm promissiones præmiorum.

AXIOMATA CONTRA

In errorem autem hunc inductus est Martinus, q̄ credidit legem solum positam esse, ut agnoscat peccatum & mors: non etiam, ut lex sit exercitium fidei dei discendæ, augendæ, retinendæ, & usq; in mortem exercendæ. Nam cum peccatum non cesset nisi in morte, oportet igitur legem semper intueri, ut agnoscamus peccatum & incredulitatem nostram, ut poenitentiam agamus, & fidem nostram confirmemus & consolidemus, ne rursus remissionem peccatorum, per peccatum & incredulitatem, amittamus.

Erroris causa est, q̄ Martinus credit, q̄ solummodo desita hominem iustificet, ut deinceps lege operari possit, ut habet propositio xxxvii. tamen si contraria opinio est propositio xiiij. ut supra.

Cum autem legem Martinus aufert à iustificatione, aufert etiam agnitionem peccati, & per consequens poenitentiam. Et sic alteram partem euangelii tollit et extinguit Martinus. Cum autem tollit poenitentiam, tollit etiam obedientiam & crucem ab euangelio.

Nam cum lex præter alias causas etiã in hoc peccatissimo data sit, ut homo cognoscat deum atq; seipsum, hoc est, peccatum suipsum: cum autem corpus peccati non cesset usq; in mortem, oportet igitur habere legem, quæ nobis peccatum ostendat, ut sit quod mori

ANTINOMICAS CONCLV.

Semp̄ accuset, nobisq; ostendat, quid uitare, quid imitari debeamus, & ne de nostris uiribus præsumamus, sed in solo deo, unde omnis uictoria nostra dependet, cõfidamus atq; gloriemur, Ro. iij. I. Corin. I. Eph. ij.

Cum uero homo, quanto magis exercet legem et obseruare conatur, tanto magis seipsum cognoscit, & legem suis proprijs & humanis uiribus præstare, & satisfacere legi non potest. Cum uero exercendo & præstando legem quiuis intelligit, & legi (cui omnino satisfaciendum est) satisfacere non potest, tum per legem spiritualiter decipitur & occiditur, ut Apostolus inquit Ro. vij. Nam peccatum occasione accepta per præceptum decepit me, & per illud occidit.

Cum hoc itaq; pacto per legem spiritualiter occisi sumus, tum demum intelligimus altera euangelij parte, nempe remissione peccatorum per Christum, opus esse, ut corpus & caro nostra in nobis moriatur, & spiritus Christi in nobis uiuificetur, Ro. viij. & ut inquit Apostolus ad Gala. ij. Ego enim per legem legi mortuus fui, ut deo uiuerem, unã cum Christo crucifixus sum. Viuo tamen iam non ego, sed uiuit in me Christus. Vitam quam nunc uiuo in carne, per fidem uiuo filij dei, qui dilexit me, & tradidit semetipsum pro me. Nam si per legem est iustitia, igitur

h

AXIOMATA CONTRA

Christus frustra mortuus est: Hic aures arrigat Lutherani, si tandem aliquando possint discrimen legis dei & operum perspicere & intelligere.

Ad hanc autem cognitionem & uerum sacrificium atq; hostiam deo immolandam, nempe corpora nostra, Ro. xij. peruenire nō possumus, nisi per alteram euangēlij partem, scilicet per pœnitentiam prioris uitæ. Quæ pœnitentia cum nō alium de re cluius discatur, nisi ex lege, non debet igitur lex à iustificatione usque in extremum spiritum uitæ ullo modo separari, ut fides per legem, pœnitentiam & crucem, per totam uitam exercitata & indies aucta, confidenter tandem mediatore Christo, mortem naturalem & æternalem superet & deuincat, ut letabundo animo cum D. Paulo dicere &

exclamare possimus:

O mors,

ubi est stimulus

tuus?

O inferne,

ubi est uictoria tua?

I. Corin. XV.